

ORDEN
RETTFERD
FRED

August 1978
Nr. 6 - 27. årgang
Løssalg kr. 3,—

LA DEG IKKE HJERNEVASKE

Til all norsk ungdom vil vi gjerne si dette: Når det gjelder Nasjonal Samling og hva som hendte her i landet under okkupasjonen, så er du i virkeligheten utsatt for en hjernevask av enorme dimensjoner. Fremdeles er det seierherrene fra den gang som behersker såvel hele det politiske apparat som alle massemedia og selvfølgelig alle utdannelseinstitusjoner. Disse seierherrene er ute etter to ting: For det første å kamuflere sine egne feilgrep og forsømmelser ved å sverte sin motpart, og for det annet å utstyre seg selv med glorie ved å beskrive oss NS-

folk som djevlene. Og de har sørget for at det fremdeles er direkte farlig å ta til motmæle mot dem.

Nesten alt som skrives om NS og vår politikk er enten direkte løgnaktig, grovt forvrengt eller totalt misforstått. Det skyldes ikke alltid at de som skriver eller taler om dette er seg løgnen eller forvrengningen bevisst, men rett og slett at det gjennom 33 år er vevet et slikt nettverk av løgner at det er vanskelig selv med god vilje å se sannheten som dette nettverk skjuler. Det gjelder selvfølgelig i særlig grad de unge og yngre mennes-

ker som selv ingen erfaring har om hva som virkelig skjedde den gang.

Derfor, du unge menneske som søker sannheten om livet og historien: Vær oppmerksom på at du er utsatt for en enorm hjernevask om disse ting, og at et overmektig establishment har en solid interesse av at du forblir hjernevasket. Det er ikke i dag så lett å finne frem til sannheten, men forsøk ihvertfall de veier til å finne den som fortsatt står åpne. Døm så selv.

Så enormt sterk er denne hjernevaskingen at vi til og med har truffet noen av våre egne

som har begynt å tvile på sine minner og erfaringer fra den gang. Det jeg gjorde og var med på, sier de, var en ærlig kamp for at Norge skulle overleve og gjenvinne sin frihet, men kanskje var det ting jeg ikke visste om som var nettopp så forferdelige som massemedia forteller?

Det er nettopp hensikten med den enorme styrtstjø av løgner, forvrengninger og uetterretteligheter å få oss til å tenke slik, til å vekke et skyldkompleks i oss. De vet at får de det til, da har vi tapt vår kamp mot uretten og for sannheten.

99,9% av alle NS-folk vet

at de bar Norge og Norges sak i sine hjerter, at de kjempet og ofret mer for fedrelandet enn de aller fleste andre. Ingen som selv var med, må la seg hjernevask til å tro at andre NS-folk var dårligere enn de selv.

Påkjenningen er hard for oss alle, og lite har vi oppnådd ved vår kamp mot en totalt overmektig og fullstendig hensynsløs motstander gjennom alle disse år etter krigen. Men vi akter å holde ut i den overbevisning at sannhets sak vil seire tross utallige nederlag og en hjernevask som man heldigvis sjelden ser maken til.

Et folk som ikke tar vare på sin arv, bærer oppløsningen i seg

«Vi må være på vakt mot nasjonalt hovmot og kulturalroganse, men heller ikke glemme at de historiske byggverk og miljøer kan danne en beskyttende ring rundt et folk i en krisesituasjon. Hvorfor måtte polakkene gjenoppbygge Warszawa nøyaktig slik byen så ut før den ble jevnet med jorden? Hvorfor måtte vi gjenreise Håkonshallen øyeblikkelig etter krigen? Selvfølgelig fordi menneskene trenger den sikkerhet fortiden gir. En nasjon som ikke tar vare på sin arv og er rede til å forsvare den, har oppløsende tendenser i seg.»

Det er betryggende å konstatere at det er vår nye riksantikvar, Stephan Tschudi-Madsen, som sier dette i et intervju med Aftenposten (10/6 mrg.) I en tid da man er igang med å redusere historieundervisningen i absurdum, i et miljø der det ikke er god tone å snakke om nasjonalt særpreget og nasjonale verdier, gjør det godt å se at ihvertfall noen av våre myndighetspersoner forstår betydningen av å ta vare på den arv som tidligere slekter har gitt oss både som hjelp og forpliktelse.

Stephan Tschudi-Madsen vet selvfølgelig at de bygninger og monumenter han steller med, er og betyr noe langt ut over sin fysiske struktur. De står der som symboler på den åndelige arv som er det norske folks moralske ryggrad og dets daglige veileder i livets kamp. Et trygt og sikkert miljø, et klart sett av normer er noe de aller fleste trenger for å leve et liv i harmoni og balanse. Derfor er den største katastrofe i dagens Norge den at nedbrytende krefter så langt på

(Forts. side 6)

STATEN PREMIERER PAPIRLØSE EKTESKAP OG SKILSMISSER

Norge er idag eneste landet i verden som gir stønad til ugifte mødre som en del av sosialtrygdesystemet.

I folketrygdens første år, 1967, ble det utbetalt 35 millioner kroner i slik stønad, mens tallet i 1978 kommer opp i hele 260 millioner. (!)

Trygden, slik den er utformet, er hovedgrunnen til de økende antall papirløse ekteskap og i tillegg er den medvirkende til at titusener ekteskap oppløses, men hvor kvinne og mann fortsatt blir boende sammen.

Som *ugift* og som regel med mindreårige barn får kvinnen en lang rekke fordeler gjennom trygd og sosialstøtte, og sammen med mannens lønn kommer årsinntekten opp i et beløp som frister særlig yngre mennesker til pro-forma skilsmisser.

Vi skal ikke her komme inn på barnas situasjon i de papirløse ekteskap, men mange triste skjebner kunne berettes som følge av denne form for kynisk utnyttelse av trygdesystemet.

Også i alderdommen premierer staten papirløse ekteskap, ved at to som lever sammen uten å være gift får ca. 7.500 kroner mere pr. år enn et pensjonistektepar.

«Folk og Land» har tidligere pekt på skjevhetene i vår sosialpolitikk, — noe vi vil fortsette med. Våre artikler om uføretrygden til alkoholikere og arbeidsskye individer har således gitt visse reaksjoner, og i et intervju «Aftenposten» har hatt med tidligere direktør i Rikstrygdeverket, Finn Alexander, gir han oss rett i flere av de synspunkter vi har hevdet. Hel-

ler ikke han er enig i trygderettens dyptgripende prinsipielle avgjørelser, hvor det i realiteten dreier seg om endringer i lovgivningens forutsetninger. Som et eksempel nevner han her de klagepunkter «Folk og Land» har rettet mot trygderetten, som i 1976 knesatte at alkoholisme i seg selv betinger uføretrygd. (Les «Folk og Land», apr. 1977)

Nasjonalt Samling hadde i sitt sosialprogram klare linjer for en rettferdig fordeling av midlene. Vi ville ikke godtatt at millioner kroner ble ødslet bort i et trygdesystem uten kontrollmuligheter. Vi ville ikke tålt vår tids belønning av umoral og løsgjengeri, mens pensjonister lever på minstelønn og helseinstitusjoner stenges på grunn av manglende bevillinger.

(Forts. side 7)

KOMMUNALMINISTEREN:

Vi må ikke basere vår økonomiske utvikling på innvandring av utenlandsk arbeidskraft

Vi vil nødig selge skinnen før bjørnen er skutt, men vi synes det lyder bra når kommunalministeren, Arne Nilsen, uttaler følgende til Aftenposten (21/7) i forbindelse med at innvandringspolitikken nå er opp til revurdering:

«Det er i alle fall grunn til

å slå fast at vi ikke må basere vårt lands økonomi og vår økonomiske utvikling på innvandring av utenlandsk arbeidskraft.»

Riktig nok er andre ting han sier, mer vage, men ting tyder på at LO og Arbeiderpartiet har et relativt realistisk syn på frem-

medarbeiderspørsmålet. Bl.a. uttalte den forrige kommunalminister, Leif Aune, i et TV-intervju at man er nødt til å ta hensyn til de stemninger som råder i folket, selv om man ikke liker dem. Vi liker heller ikke de tilløp til forfølgelse og fremmedhat som det av og til har vært tendenser til, men vi er helt på

linje med det overveldende flertall av nordmenn som mener det er både livsviktig og verdifullt å bevare vårt ensartede norske miljø, og som derfor er avgjorte motstandere av en liberal innvandringspolitikk.

Selv om dagens politikk, på dette område tross «innvandringsforbudet» er alt for slepp-

hendt, gir det likevel håp at ledende arbeiderpartipolitikere i dette spørsmål har en såvidt stor følsomhet for folkets mening. Vi får bare håpe at deres standpunkter fremdeles står ved makt den dag det for alvor blir mangel på arbeidskraft her til lands.

Sannheten om Argentina er trolig en annen enn hva NRK og avisene presenterer for oss

Verdensmesterskapet i fotball er forlenget forbi, og dermed har hetsen mot det anti-kommunistiske regime i Argentina dabbet noe av både i NRK og pressen. Kanskje er derfor tiden inne til en noe mer nøktern omtale av hva som har skjedd og skjer i dette søramerikanske landet som så mange av våre egne kamerater i sin tid søkte tilflukt i.

En grundig analyse av forholdene i dagens Argentina finner vi i den tyske «National-Zeitung», der journalisten Wilfred von Oven, bosatt i Buenos Aires, slår fast at de grusomme forhold som den røde geriljabevegelse hadde skapt, nå på det nærmeste er overvunnet. Det er det som får det røde kobbel og alle deres leisvenner til å hyle som de gjør.

Kort fortalt er historien denne: Den nasjonale og sosiale peronistbevegelsen, som i sin tid så ut til å kunne skape bedre forhold i Argentina, var etter Juan Perons fall i mange år forbudt. I 1973 greide allikevel en peronist, dr. Cámpora, å bli valgt til president, og han kalte

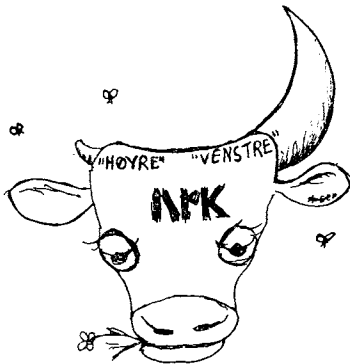
Peron hjem fra hans eksil i Spania. I mellomtiden hadde imidlertid kommunistene grundig infiltrert peronistbevegelsen, og det viste seg at dr. Cámpora var i hendene på disse kreftene. Det førte til at Peron avsatte ham og selv tok makten, samtidig som han klart tok avstand fra kommunistene og deres virksomhet. Etter dette satte den kommunistiske «Revolusjonære Folkehær» (ERP) og andre geriljaorganisasjoner igang voldssomme terror- og sabotasjeaksjoner som førte til store tap av menneskeliv. Peron døde som bekjent ganske raskt, og hans enke prøvet å fortsette kampen mot terrorismen. Det var hun imidlertid på ingen måte skikket til, og da forholdene ble helt umulige, ba hun de militære ledere om å overta. Det synes klart at disse ledere nå har klart å sette terroristene på plass.

Det som NRK og mesteparten av vår presse nå gjør, er etter beste evne å sverte de argentinske ledere som har klart å beskytte sitt folk mot terroristenes hensynsløse herjinger. Ville disse massemedia også stått på ter-

roristenes side om vi hadde opplevd lignende ting her i landet?

Kjernepunktet i von Ovens fremstilling blir bekreftet av en uttalelse vi fant i «Danske Tidende» for 15. juli. Der gjengis en uttalelse av formannen for den danske menighet i Buenos Aires, grosserer Ove Madsen:

«Jeg skammer meg over at være dansker, når jeg ser hvad danske journalister under Fodbold-VM har skrevet av svinagtigheter om Argentina. Kun løgn og bagvaskelse har det været. Argentina er igen et godt

Ærlig talt, hvordan kan man påstå at jeg er venstrevridd.

land at bo i for lovlydige borgere. Det sørger militæret for. En række forbrydere har fra fængslerne søgt at skabe sig international sympati ved at kalle deres ugerninger for «politiske handlinger». Som om politisk mord er finere end almindeligt mord. For mig er et mord et mord.»

Lignende syn er også kommet til uttrykk i norske aviser, men bare som leserinnlegg på beskjeden plass. Det er folk som kjenner forholdene i Argentina godt som protesterer mot ensretting og forvrengning, slik som f. eks. Astri Andresen i Aftenposten 21/7:

«Jeg er også argentiner, bosatt i Norge, og var på besøk i landet igjen i 1969 og sist i 1974. Jeg kunne selv konstatere den stadige forverringen som landet gjennomgikk. Sist jeg var der, mens den udugelige og korruperte Isabel Peron satt ved makten, var hele befolkningen i sjokktilstand p.g.a. all terrorvirksomheten og den stadig sviktende økonomi. Jeg kan trygt si at jeg aldri har truffet et mer ulykkelig folk. Jeg kjente knapt

igjen mine glade bekymringsløse landsmenn. Alle gikk og håpet på at noen snart ville gjøre et eller annet for å rette på forholdet. Like etter overtok Videla makten. At han var nødt til å vise en fast hånd ved opprydningen av landet, er noe enhver burde forstå er nødvendig i begynnerfasen. At han oppriktig mener å få landet på fote igjen og gjeninnføre demokratiet, er jeg ikke i tvil om. Å kalle ham diktator er sludder. Han holdt forøvrig en glimrende tale ved åpningen av verdensmesterskapet i fotball, men denne ble selvsagt ikke oversatt!

Jeg får stadig rapporter fra min familie der nede, og kan bare konstatere at befolkningen igjen er begynt å leve normalt, uten den stadige frykten for terrorhandlinger og uforklarlige bortføringer. Det argentinske folk har begynt å være glade igjen, og ser lyst på fremtiden.»

Vi ville sette pris på om noen av våre lesere i Argentina ville skrive til oss og fortelle om sitt syn på forholdene.

Peik

Cubanerne greier bare å holde byene i Angola

Er Arbeiderbladet på gli vekk fra det «rette» marxistiske syn på utenrikspolitikken? Ikke bare bringer regjeringsorganet store reportasjer om de mange flyktninger fra det røde paradiset i Vietnam, men en av bladets medarbeidere, Jan Stage, er til og med havnet i den oppfatning at ikke alt er helt bra med «befrieren» Agostinho Netos Angola, og at selv ikke kubanerne

greier å undertrykke det angole-siske folk. I en artikkel under overskriften «Afrika kan bli en hengemyr for Castro og hans soldater» skriver han (26/6) bl.a.:

«Det er en viss historisk ironi i at det kubanske ekspedisjonskorpsets situasjon i Angola viser visse paralleller til USAs Vietnam-erfaring. Vestlige iakttagere

(Forts. side 6)

FORVRENGT OG TENDENSIØST OGSÅ OM BOLIVIA I NRK

Norsk Rikskringkasting er det norske folks vesentligste kilde til viten om andre land og folk. De som steller med programmene, burde føle dette som et meget stort ansvar, men isteden opplever vi gang på gang uhyre ensidige og forvrengte fremstillinger av forholdene i de land som ikke passer med arbeidernes oftest meget venstredreide oppfatninger. Regelmessig kom-

mer det i avisene protester mot slike programmer fra folk som er godt kjent i de land det gjelder, men hvor mange av lytterne og seerne er det som leser disse protester?

Et typisk eksempel på slike forvrengte programmer var fjernsynets utsendelse om Bolivia i begynnelsen av juli. Den 15/7 fant vi følgende protest i Aftenposten, og den synes vi

forteller såvidt mye om NRKs utpregede partiskhet at den bør leses av flest mulig:

Fredagskvelden den 7. juli var underskriverne samlet foran fjernsynsapparatet for å se programmet «Bolivia — et militærdiktatur får demokratisk ansikt». De siste 20 årene har alltid to eller flere av oss vært i Bolivia, (Forts. side 6)

FRA HVERDAGSLIVET I DET KRIGSHERJEDE LIBANON

Av Britt og Nabih Raad

Iløpet av de siste ni årene har vi vært i Libanon annet hvert år. I 1969/70 bodde vi i Beirut i åtte måneder. På grunn av borgerkrigen hadde vi ikke vært der i løpet av de siste fire årene.

9. juni i år reiste vi til Libanon. Vi var veldig spente på å se forandringene. På flyplassen var alt ved det gamle, bortsett fra at flyplassen var nesten tom for fly.

Vi ble av familien tatt med på rundtur i Beirut med en gang vi hadde sjekket ut. Den første forandringen vi kunne se var alt søppelet som formelig fløt overalt. Alt renovasjonsarbeid hadde opphørt i løpet av krigen. Langs gatene så vi bygning etter bygning med store gapende hull etter bomber, granater og geværkuler. Da vi nær-

met oss den nyere delen av byen med høye flotte blokkhus, som tilhørte de mer velstående, kunne vi se store klesvasker og mye annet skrot henge alle steder ut vinduer og hvor det ellers var plass. Vi ble fortalt at det var flyktninger fra de bombede områdene som har okkupert leilighetene som sto tomme etter at mange var reist ut av landet under krigen. Problemet for dem som kommer tilbake til landet er at det er nesten umulig å få disse okkupantene fjernet pga. at de oftest er godt bevæpnet.

Lenger borte, ved «Rauche», som engang var en vakker strandpromenade og tilhørte den eksklusive delen av byen, har det ene skuret etter det andre dukket opp og okkuperer hele fortauet. Dette

er små kjøpmenn som er blitt bombet ut av den gamle bydelen (basarene) og som for å overleve har satt opp sitt skur på et tryggere sted hvor handelen kan fortsette. Byen har ikke lenger det klare skillet mellom rik og en fattig bydel, fattigdommen finnes overalt. Videre bortover kom vi til de store luksushotellene. De står der utbrente og utbombet og ødeleggelsene her er fullstendige. Nede ved havna møtte vi det tristeste synet. Hele bydelen var lagt i ruiner og så ut som en spøkelsesby. Det lignet Berlin under andre verdenskrig. Det eneste man ser her er soldater som ligger bak sandsekker med sine maskingevær og kulesprutere.

Førsteintrykket vårt var ikke særlig oppløftende.

Det vi så opplevde de tre ukene vi var der var sterkt preget av den spente situasjonen som eksisterte. Hver dag hørte vi skyting og eksplosjoner rundt i byen. Folk levde i stadig redsel for at nye kamper skulle utvikle seg, noe som de vi var i kontakt med var sikre på ville skje i løpet av nær fremtid. Årsaken til denne frykten er at de kristne ikke vil tolerere de syriske styrkene som er stasjonert i landet som del av den fredsbevarende styrken. Til tross for at de kristne i virkeligheten tilhører mindretallet i Libanon har de hatt makten i landet, denne har de mistet etter at syrerne kom til landet.

I alle store gatekryss, ved inngangen og utgangen til byene, på hustak og ellers vandrende i gatene ser man syriske soldater, tungt bevæpnet. Vårt første inntrykk var at de virkelig virket fredsbevarende for landet, men visse episoder vi var vitne til viste at de tildels kunne misbruke sin makt og i stedet skape frykt og usikkerhet. Blant annet var vi vitne til en episode der en mann ble dratt ut av bilen sin ved en sjekkpost, tatt med inn i et telt like ved veikanten og slått ned. Begrunnelsen for denne handlingen var at han hadde kjørt for fort, noe vi så han ikke gjorde fordi vi kom kjørende like bak. Feil identifikasjon brukes også som unnskyldning. Slike episoder skjed-

(Forts. side 7)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:

A. I. BRU

assistert av en redaksjonskomité.

Med hatten i hånden

Det farligste ved den serie av grove sovjetiske grensekrenkelser vi har opplevd den siste tiden, er ikke krenkelsene i og for seg, men den ydmyke og servile måte de «ansvarlige» norske politikere møter dem på.

Et norsk damelandslag i håndball som nylig har greid mer enn man ventet av det, valgte som motto: «Kast hatten!» Det gjorde damene for å bli kvitt sin egen tendens til å stå fryktsomt med hatten i hånden når de skulle møte en av de store håndballnasjonene.

«Kast hatten» er i disse dager også vår oppfordring til de norske politikere. Men stort håp om at de skal gjøre det, har vi ikke. Fra Willoch over Frydenlund til Furre lyder den samme melodi: Nå må vi fare forsiktig, nå må vi ikke overdramatisere situasjonen. Vi er avhengig av Sovjetunionens velvilje i så mange ting, så vi må for all del ikke irritere herrene i Moskva.

Når en stormakt bevisst og metodisk krenker et lite lands territorium, tror da noen at stormakten blir «snillere» om man ikke sier noe? Så naive er ihvertfall ikke vi menigmenn. Tvert om kan det bare føre til at krenkelsene blir enda frektere og alvorligere neste gang — inntil det lille land til slutt havner i et rent lydrikeforhold til stormakten.

Herr Orlov og frontkjemperen

Herr Orlov og han — de er dømt for det samme —
De kjempet i Sovjet — mot terror og vold.
Han dømtes her hjemme — var atten den gangen —
og dømtes til seks — mens herr Orlov fikk tolv.

Forskjellen på Orlov og han — det er denne:
Han dømtes av nordmenn — ble kuet i kne —
De slo seg på brystet så mektig og stolte —
Den gangen da var de jo selv KGB.

RB.

TO AV VÅRE GODE KAMERATER ER GÅTT BORT

Odd Melsom

Vi er rammet hardt i den senere tid. Gamle, trofaste kjempere er falt bort. Kamerater og kampfeller som har fulgt oss i nederlag og seier.

Alltid er det like sårt å motta dødsbudskapene. Alle sto oss så nær.

Nu har også infanterikaptein Odd Melsom forlatt de stridendes rekker. Etter nettopp å ha fullført manuskriptet til sin tredje bok i INO's serie om den norske okkupasjonshistorie.

Slik var han! Odd Melsom fullførte alltid sine oppgaver, uansett hvor stresset han var etter de mange års harde økter for sak og idé.

Alle som tilhørte Nasjonal Samling kjente hans navn. Fra starten i 1933 sluttet han seg til partiet. Ble under okkupasjonen redaksjonssekretær i «Fritt Folk» og senere avisens sjefredaktør. Han redigerte også LO's store ukeavis, «Norsk Arbeidsliv», som i pressekreterer gikk for å være landets best redigerte tidskrift.

Harde år i tvangsarbeidsleir klarte ikke å knekke ham. Nu ble livsoppgaven å gjøre sitt til at den oppvoksende slekt fikk vite sannheten om Nasjonal Samling, om den urett som ble begått mot NS-folk og underkjennelsen av deres motiver.

I flere år var han «Folk og Land»s uredde redaktør, og fortsatte senere i INO's tjeneste som forfatter av «På nasjonal uriapost» og «Nasjonal Samling og Fagorganisasjonen.»

Ved Odd Melsom's bisettelse i Gamle Krematorium den 15. juni var det hans gode venn og kollega, Alexander Lange, som nedla kranzen på vegne av Kameratklubben, Institutt for norsk okkupasjonshistorie og «Folk og Land».

Rolf Christiansen

Vår redaktør siden 1975, Rolf Christiansen, er gått bort etter noen måneders sykeleie.

Den som kom i kontakt med Rolf Christiansen, kunne ikke annet enn å bli glad i ham. Han var et hjertevarmt og fint menneske med omfattende kunnskaper og både vilje og evne til å trenge til bunns i de spørsmål som opptok ham.

Rolf Christiansen har i alle år trofast støttet opp om «Folk og Land», og i de år han satt som ansvarlig redaktør, var han intet opptatt av å få avisen slik at den kunne nå ut med et klart og forståelig budskap til flest mulig mennesker. For sine medarbeidere var han en god støtte og veileder, og vi er alle glade for at han i sin redaktørtid fikk oppleve en betydelig fremgang for avisen.

I hine hårde år hadde han den krevende oppgave å være kretsfører for NS i de folkerike kommuner Asker og Bærum. For dette ble han hardt straffet og bl. a. fratatt en betydelig bedrift som han eide og ledet sammen med en bror som også var NS. Rolf Christiansen var imidlertid ikke av den typen som lot seg knekke. Han startet opp påny og fikk ved hardt arbeide bygget opp en ny og god forretning i en annen bransje.

Helt til sitt siste åndedrag holdt han fast på sin overbevisning om at han i sitt arbeide i og for Nasjonal Samling hadde tjent sitt folk og sitt land i en vanskelig tid.

Rolf Christiansen! Takk for vennskap og gode minner!

Nå rakner forestillingene om den «nasjonale holdning»

Ole-Jacob Hoff, sønn av «Farmand»s Trygve J.B. Hoff, fortsetter sitt arbeide med å dempe ned forestillingen om det norske folks glimrende «nasjonale holdning», dvs. jøssinginnstilling, under okkupasjonen. I en ny artikkel i Aftenposten (13/6), der han polemiserer mot Arnfinn G. Brodersen, skriver han:

Min artikkel 7. april ble skrevet uten spesiell brodd mot noen. Hensikten var å uttrykke noe som jeg er naiv nok til å mene at alle nordmenn er enige om: 1940 må ikke skje igjen. Men det krever at vi forstår hva som virkelig skjedde.

Det var vår egen vanvittige livsfjerne sikkerhetspolitikk — forsvarspolitikk og utenrikspolitikk — som utløste Hitlers angrep på Norge i 1940. (Se f.eks. Liddell Hart: «Den annen Verdenskrig», Cappelen.) Det glatte så lett over hva dette egentlig betød; det fremstilles som om dette bare innebar at lille uforberedte Norge tape et slag mot store stygge Tyskland. Forholdet er at vi nordmenn helt unød-

vendig tapte vårt territorium og vår selvråderett. Egentlig er dette alt — det er selve definisjonen på en nasjon.

Og vi hadde selv ikke skygge av mulighet for å gjenvinne noen av delene, hvis det ikke hadde vært for de allierte krigførende, Storbritannia, USA og Sovjet. Det fremstilles ofte som om Norge hadde en viktig andel i den seieren de allierte vant, og dermed i sin egen frigjøring. Dette er ikke bare et uskyldig selvbedrag, det er en livsfarlig løgn. Norge «vant» slett ikke selv tilbake sin eksistens som selvstendig nasjon. Vi fikk den givendes tilbake av andre.

Det er den uhyggelige lærdom av 1940. Å erkjenne den kan være smertefullt, men slik erkjennelse er nødvendig for å overleve i en verden som slett ikke gir små folkegrupper noen automatisk rett til nasjonal selvstendighet.

Min påstand er at Norge ikke kan regne med, neste gang historien setter oss i stevne, å ha den samme eventyrlige flaks som vi hadde under siste krig, hvor vi

forspilte vår eksistens, men fikk den gratis igjen etter fem år. For at vi skal fortsette å leve som nasjon, må vi holde dette klart for oss. Og med «vi» mener jeg nordmenn av alle skikt, av alle politiske avskygninger; alle som har vår demokratiske samfunnsform og vår nasjonale selvstendighet på hjerte. «Vi» teller, er jeg viss på, minst 95% av alle oss som ellers måtte ønske å sette en politisk neve i trynet på hverandre.

Bare for å vise hvor vonde og vanskelige disse tingene er (i kontrast til det skjønnmaleri Brodersen helst vil leve med), skal jeg besvare hans spørsmål: «— og under de fem årene var vi en samlet enhet. Kan Hoff finne noe eksempel på det motsatte?»

Jeg kan, og skal nøye meg med to viktige:

1) Den 10. september 1940 gikk 96 av 130 fremmøtte stortingsmenn under en prøveavstemning inn for a) å oppheve Eidsvolds-fullmakten, b) «suspendere» Kongen og kongehuset for krigens varighet, c) av-

sette regjeringen Nygaardsvold, og d) å opprette et Riksråd som med Stortingets fullmakt skulle styre det tysk-okkuperte Norge inntil krigens opphør. (Se «Innstillingen» Bind I, side 261.) Disse 96 var ikke «landsforrædere». At denne avstemningen ikke fikk følger skyldtes ene og alene tyskernes tåpelige maktbrynde. Hvorfor stemte de 96 slik?

2) I mai 1945 — ved krigens slutt — sto 15 000 nordmenn under våpen i Storbritannia; av dem 8 000 i Hæren, 4 000 i Sjøforsvaret, 2 700 i Luftforsvaret. Bare et mindretall av disse så aktiv kamp. Nesten nøyaktig det samme antall nordmenn — 15 000 — meldte seg i løpet av de første krigsårene til aktiv krigsinnsats på tysk side; et flertall av dem så verre krig, ydet mer aktiv kampinnsats, og hadde flere døde og sårede enn noen annen tilsvarende flokk nordmenn noensinne har hatt i Norges historie. Hva enda verre er — disse nordmennene var like «idealistiske» og handlet like meget ut fra nasjonale motiver

som Brodersen gjorde da han dro til England. (Se f.eks. Svein Blindheim: «Nordmenn under Hitlers Fane», Noregs Boklag.) Det er for lett å si at de «svok Norge»; subjektivt gjorde de ikke det. «Vi» bør i stedet stille oss selv det hjerteskjærende spørsmål hvorledes et slikt forferdelig feilgrep kunne begås av 15 000 stort sett unge, nasjonalsinnede landsmenn.

Når Brodersen sier «vi» taler han for den lille flokk som dro til England. All ære verd denne gruppens innsats — som ihuga jøssing var jeg ham takk skyldig. Men hans «vi» var ikke storparten av det norske folk under krigen.

Det er «vi» — nordmenn av alle kategorier — som helst skal overleve Norges neste kollisjon med historiens dampveivald. Jeg ønsker ikke å prosedere fortiden; la de døde begrave sine. Men kan vi ikke snart begynne å stå sammen om fremtiden?

FORSVARET MÅ VÆRE TROVERDIG

Innlegget nedenfor ble holdt på VG's landsting i april, men ikke reterert.

Forsvaret skal først og fremst være troverdig, troverdig overfor våre vennligsinnede naboer, troverdig overfor våre potensielle fiender og troverdig overfor landets innbyggere.

På tross av alle de internasjonale avtaler som finnes og på tross av FN's eksistens så er det når det kommer til stykket kun jungelens lov som hersker landene imellom. Det land som ikke kan underbygge sin eksistens med et troverdig forsvar vil ganske snart opphøre å eksistere. Det har man sett utallige eksempler på i historien og verden har såmenn ikke blitt noe bedre de siste årene, heller tvert om.

Det er ikke noe prisverdig å gå rundt å snakke om pasifisme og ikke-volds-forsvar. I beste fall er det dumt, verste fall undergraver det vår selvstendighet som nasjon. Vi må ikke engang til komme dit vi var i 1940 da

stormaktene startet kappløp mot vårt land simpelthen fordi ingen trodde vi hadde styrke nok til å bestå som nøytrale. Vårt land ble da også baseområde for de som kom først.

Hadde vi hatt et sterkt forsvar kunne vi valgt å være nøytrale eller vi kunne valgt når vi ville gå med i krigen. Som et besatt land var det lite vi kunne utrette eller bestemme.

Det frekkeste som jeg syntes har foregått i nyere norsk historie er at de som gikk med det brukne gevær og bidro til å legge ned vårt forsvar før 1940 kunne oppnå å bli feiret som helter etter 1945 mens folk som hadde et annet syn ble dømt som landssvikere. Var noen landssvikere så var det vel de som landet åpent.

Spørsmålet er ikke å ha et like sterkt forsvar som en stormakt vi kunne komme i konflikt med, men å ha et forsvar som vil gjøre det dyrere å ta vårt land enn de fordelene som man vil oppnå.

Vårt forsvar kan aldri bli så sterkt at det kan motstå et masstivt angrep fra en stormakt, men det kan gjøre det så kostbart for en stormakt å innta vårt land at gevinsten ikke står i forhold til innsatsen.

Forsvaret må være troverdig. Det blir det ikke når vi gjør det til en diskusjonsklubb for AKP (ml) og andre som vil ødelegge vårt forsvar innenfra. Derfor må all politisk virksomhet ut av forsvaret.

Forsvaret er videre så håpløst byråkratisert at mange tviler på om det vil fungere under alvor. Man vet at det finnes personer som blir strøket av de militære ruller av medisinske årsaker, men som resten av livet har et ganske så tøfft yrke.

Man vet at det kan ta en dag å rekvirere en potetskreller innen forsvaret. Der jeg avtjente verneplikten hadde man i flere år søkt om å få et kjølelager til provianten, men oppnådde iste-

(Forts. side 6)

Har Guttorm Hansen god samvittighet når han mottar østtyske parlamentarikere?

Herr redaktør!

Har vårt folk og våre politikere stanset ved «Skammens mur» — linjen mellom øst- og Vest-Tyskland — og i menneskerettighetenes navn spurt seg selv om hva denne mur symboliserer?

Gjør en sammenligning med Sverige og Norge: Si at den svenske eller nordmann som forsøkte å gå over Kjølen ble skutt, hva da? Vi er skandinaver og brødre, men øst- og vest-tyskerne er også brødre! Hvilken djevlesk ideologi har reist skillet mellom brødre?

Kan vi ikke også spørre: Hva er så galt i Øst-Tyskland at tusener derfra våger livet ved å forsøke å komme over Muren? Eller hva er så vidunderlig der at lederne må «redde» sine innbyggere fra å bli vestinformert?

Av Per Dahlen

Her ligger et spørsmål meg på leppene til stortingspresident Guttorm Hansen, og da han er trønder som jeg og en redelig mann, vil han forstå. Hva følte han da han måtte være vert for såkalte parlamentarikere fra Øst-Tyskland? Spurte han dem hvorfor de hadde reist Muren? Det samme spørsmål går til LO-formann Tor Halvorsen som måtte ta imot en delegasjon fra det kommunistiske Tyskland.

Er våre politikere blitt så overhensynsfulle at de tror det er «folkeskikk» å ta imot representanter fra et slikt regime?

Vi som har fulgt med i historien husker da Sovjetunionen utdannet tyske meningsfeller og sendte dem inn i Tyskland for å «modne» det tyske folk for

kommunismen. En slik forræder mot sitt folk var f.eks. Rosa Luxembourg. Hun & Co. ble stanset av den voksende tyske nasjonalreisning. Denne nye tyske bevegelse greide å hindre at hele Tyskland ble en felle av Sovjetunionen.

At lederen for Det nye Tyskland ikke stoppet i rett tid etter å ha reist et stort tysk rike, er en sørgelig tragedie, men han reddet Tyskland og dermed Vest-Europa fra å bli et kommunistisk helvete.

I samme åndedrag spør jeg utenriksminister Frydelund om han mener det er riktig å ta imot kollega Dayan fra Israel. Husk at vi har 1000 norske gutter i FN-styrkene i Libanon og at disse skal være upartiske!

Per Dahlen

Skjebne eller dumbet?

Herr redaktør!

Det er noe som jeg har tenkt mye på, og som har forundret meg lenge, nemlig det, at vi idag rustet over evne for å forsvare oss mot et eventuelt angrep fra russisk side. Var det ikke så, at vi var allierte med russerne under siste verdenskrig? Og var det ikke russerne som ved hjelp av amerikanske våpen, utgjorde tyngden på vektskålen når det gjaldt å slå tyskerne? Noen uker før tyskerne kapitulerte, gikk det riktignok rykter om at ame-

Av Fr. Hansen

rikanerne ville marsjere videre mot øst så snart tyskerne var slått på vestfronten, men de gjorde ikke det, isteden lot de russerne beholde de østeuropeiske land som takk for hjelpen.

Nå kan man vel si at Hitler gjorde en feil da han gikk til krig mot russerne i 1941, men kan det ikke tenkes at han trodde det ville være umulig for England å gå sammen med kommunistene? Han stilte på den

måten England overfor valget mellom det nasjonalsosialistiske Tyskland og det kommunistiske Russland. Kan man ikke, med like god grunn si at det var et feilgrep av Churchill, at han valgte å alliere seg med Sovjetunionen? I sitt urimelige store hat til Tyskland kunne han ikke innse at det kommunistiske Russland kunne bli en langt større fare for England og det øvrige Europa. Tyskland er nu engang Europas hjerte, og å

(Forts. side 6)

DRAUMEN OM EUROPA

FELIX HARTMANN til minne, som representant for dei norske frivilljuge som kjempa for Fedrelandet og for eit solidarisk Europa.

*Det gamle Europa kan aldri døy,
under rustue, svidde arr
bankar blodet hardt,
flyt gjennom kanalar, arteriar og vener,
skyt gjennom lemmer og hjarterom
vaskar over gøyve, oske og ruinar
heilt fram til Nogot, Weichsel og Oder,
djupt bankar det i kystandletet
åt kanal og Atlanterhav.*

*Roma heiter eitt hjarte
Paris eit anna,
London, Berlin, Haag og Madrid.
Det gamle Europa har mange hjarto.
har mange kronor
som aldri bleiknar.*

*Sei Moskva, og kjenn: Du er åleine.
Nemn New York og du er mellom framande.
Shanghai, Bonares er eventyr.
Sidney og Rio: Ei helsing frå rymdi.*

*Draumane driv deg langt avstad
alltid vender du heim
til Athen, til Wien, til Oslo.*

*Sei berre: Europa
og lyde til ditt hjarte.
Mellom eld og jarn
skimrrar april-lufti.
Himmelen er nærare
og hugsam er jordi.
Stovene tronge
og fulle av dâm.
Nær kvarandre ligg gravene
fedrane kjem deg imøte.*

*Lyde til ditt hjarte:
Europa døyr ikkje.
Sâlenge det har din kjærleik.*

ØRN

Beskyttelse mot løgn

Av Oscar Aall

Herr redaktør!

Ja, «Blyantgeriljaen» har hatt rett til *anonymitet*. (Se innlegg i tidl. nummer). Selv har jeg ikke hatt bruk for den: hverken under eller etter okkupasjonen: Barnløs, uten stilling som forutsetter medborgerlig aktelse og med en levestandard ala Diogenes i tønne har jeg vært lite utsatt for trakassier fra Establishment. Men andre lever under andre forhold, og må innrette seg etter *det*. Man må huske på at, tross alt snakk om menings- og ytringsfrihet, yder rettsvesenet liten — og LO ingen — beskyttelse for dem som måtte mene, at 16. februar 1940 kommer før 9. april 1940. Eller

satg med andre ord: At Vestmaktene var de første til å trekke Norge inn i krigen.

Det hjelper lite å henvise til lord Hankeys uttalelse, at Vestmaktene var først ute, både med angrepsplanene og med den «såkalte» aggresjonshandling.

Lord Hankey var medlem av det engelske krigskabinett.

Han burde vite det! Men han overbeviser ikke folk her.

På dette punkt er der imidlertid full engelsk-fransk og tysk enighet. Så lenge denne kjensgjerning, som begge de stridende parter er enige om, bagatelliseres eller endog benektes her i Norge, — så lenge vil

(Forts. side 7)

Titten Tei på avveier

Herr redaktør!

Den 16., 17. og 18. mai sendte TV en samtale mellom Titten Tei og Rolf Kirkevåg.

Programmet kunne misforstås derhen at om barn laget 17.-maitog under krigen så ble de arrestert. Om barna snakket om 17.mai, så ble de arrestert.

Programmet var endel av Barne-TV den 16. mai og ble altså sendt som reprise både den 17. og 18. mai.

Det finnes neppe et barn i Norge som ikke ble utsatt for denne hjernevask. Kaktus

Et rimelig krav

Sammen med dagsaviser og ukeblad er også «Folk og Land» utlagt på mange bedriftskantiner rundt omkring i landet.

Avisen blir lest og kommentert av arbeiderne, og om innholdet ikke faller i alles smak har vi inntrykk av at bladet blir godt mottatt.

En unntagelse er Nord Norges Salgslags avdeling på Langstranda, hvor tillitsmannen, Gunnar Holmstrøm, har nedlagt forbud mot lesning av «Folk og Land» på arbeidsplassen.

— Vi som er eldre husker så altfor godt nazismen. Vi ønsker heller ikke at ungdommen skal

(Forts. side 6)

HAFR:

Herr redaktør!

Tabu!

Ikke til å røre, ulovlig å nevne, står det i min fremmedordbok.

Ordet er vel bundet til det vi i alminnelighet kaller overtro, men de som vil se det, kan finne tabu-begrepet igjen i livsviktig samkvem mellom mennesker i vår moderne tid.

Under rettsforhandlingene etter siste krig spilte tabu-begrepene en avgjørende rolle — både i vårt hjemlige show og det mer omfattende i Nürnberg.

Under det norske «rettsoppgjør» for 30 år siden kunne man iblant undre seg over de såkalte forsvareres taktikk. Særlig når det gjaldt frontkjemperne skulle

man anta at følgende argumentering lå nær: «Denne unge mann kan ikke straffes, for Norge kapitulerte 10. juni 1940, og var derefter som stat ikke i krig». Selv om det jo var strid om gyldigheten, så fantes jo selve kapitulasjonsavtalen, tilbørlig påtegnet av regjeringen i London, og man skulle tro at en og annen ville satse på denne linje. I det minste kunne han antyde, at når det var strid om saken, var det ikke å vente at denne unge mann skulle vite.

Hvor mange prøvet denne linje?

En — siger og skriver én, nemlig advokat Øvergård i saken mot Ragnar Skancke. Kloke folk advarte på forhånd, men S. selv ville ha det slik. Og han ble

skutt.

Ingen andre forsøkte seg på samme linje. Den var tabu.

Et lignende tabu-begrep kunne man finne ved domstolen i Nürnberg på omtrent samme tid. Her var det programmet om utryddelse av jødene som ikke måtte nevnes. Programmet var godtatt på forhånd og skulle ikke diskuteres. De fleste aksepterte tabu-et og innrettet seg derefter. Den eneste som protesterte med kraft var Gøring, som imidlertid ikke hadde håp om å redde livet. Den intelligente Speer lempet seg og redet sin hals.

Om Speer skriver A. R. Butz i sin bok «The Hoax of the Twentieth Century» (Historical Review Press, England):

Speers taktikk var enkel og også forholdsvis vellykket, forsåvidt som han ikke ble hengt. Han hevdet at hans stilling ikke ga ham anledning til å vite om de påståtte grusomheter. Hvis Speer hadde holdt seg til sannheten, ville han ha erklært at i hans stilling måtte han kjenne til et slikt utryddelsesprogram, og såvidt han visste eksisterende det ikke. Og dermed ville han ganske sikkert ha fulgt sine kolleger til galgen.

Han hadde rørt ved et tabu. Hvem fastsetter slike tabuer tro?

Ja, hvem styrer verden?

HAFR

HYRDEBREV OG HISTORIE

Trygve Engen:

Dette innlegg fant vi i «Nationen» den 19. juni:

I sin leder 6. juni d. å., skriver «Nationen» bl. a. om «Hyrdebrevet» av 1942:

«... et hedensk diktatur gjorde innhogg mot kirkens alter og truet folkets nasjonale eksistens.»

«Det var et nasjonalt dokument som vant tilslutning i hele folket.» «... markerte en kirkes vilje til kamp for dens og hele folkets eksistens.»

Under den opphetede stemning som rådde i 1942 og kanskje enda mer straks etter ok-

kasjonens slutt, var det jo forståelig om en del mennesker festet lit til en slik framstilling av det som skjedde den gangen. Atskillig verre er det å forstå at et blad med Nationens tradisjoner kan bringe den slags til torgs i 1978. Det må være tillatt å spørre når den tid vel skal komme, da propagandaglosene fra okkupasjonstiden skal bli lagt til side til fordel for nøktern, sanferdig historie? Skulle ikke 36 år gi tilstrekkelig perspektiv?

Den såkalte «kirkekampen» var jo, som man vil vite, ikke rettet mot tyskerne, men mot det norske okkupasjonsstyret. Jeg

går ut fra at det er dette det siktes til, når det snakkes om «et hedensk diktatur». I denne forbindelse skulle det være tilstrekkelig å henvise til Nasjonal Samlings program, som uttrykkelig fastslo at «Kristendommens grunnverdier skal vernes.»

Dessuten skulle det jo være vel kjent, at partiets fører, Vidkun Quisling, var en dypt religiøs natur, en mann som til og med syslet med tanken på å søke et prestekall, når han en gang, som han håpet, kunne trekke seg tilbake etter å ha fullført sin politiske oppgave. Noe diktatur tok han ikke sikte

på, men et *faglig folkestyre*, befridd fra den kreftskade som partivesenet er.

At NS-styret skulle «true folkets nasjonale eksistens», er en helt absurd påstand. *Vern om folkets liv* var jo tvert imot et kjernepunkt i bevegelsens ideologi, et punkt som var tillagt så stor betydning at det var tatt inn i hver enkelt medlemsbok.

«Over den enkeltes interesser og krav må stå hensynet til hele folkets velferd. Et folkesamfunn har leverett og mål langt ut over de enkelte personer og grupper.»

At «hyrdebrevet» vant tilslutning (Forts. side 6)

ET SPØRSMÅL OM REGISTRERING OG OVERVÅKING

I bladet Juristkontakt finner vi følgende interessante betraktninger av Bjørn Skundberg:

Juristkontakt nr. 8/77 gir fremtredende spalteplass til spørsmål i forbindelse med registrering og overvåking.

Det er prof. Johs. Andenæs og juridisk konsulent Harald Stabell som har forskjellig syn. Rimelig er det at folk har mange oppfatninger i disse spørsmål som vel kan sies å ha tilknytning til politikk. Viktige spørsmål er det også. Viktig for den enkelte som skal gjøre seg opp en mening om han har handlefrihet her i landet. Viktig også for myndighetene som skal ivareta nasjonens interesser og rikets sikkerhet.

Selv om det skrives mye om dette for tiden, sitter den som er registrert/overvåket igjen med spørsmål.

Men først noen ord om hva man må gjøre for å bli registrert/overvåket.

Mitt tilfelle skriver seg fra da jeg kom i skade for å se en TV-produksjon for barn. «Mens far

var på Grini» — het serien som ga en utmerket fremstilling av et barns opplevelser under krigen. Siden jeg også hadde barndomsminner fra denne tiden, skrev jeg en artikkel — «Min far var ikke på Grini».

Jeg søkte i denne å påvise at det ikke var typisk for barn i Norge under krigen å ha far på Grini. Tyve tusen fanger av en befolkning på tre millioner gir en liten promille. Jeg hevdet at de fleste sto i sitt daglige arbeide og gjorde det som kunne gjøres for å skaffe mat — at myndighetene forsøkte å fordele denne så godt det lot seg gjøre og at folk flest stort sett levde stille og rolig. Som et godt minne nevnte jeg hvordan mor og far hver dag lot oss barn forsyne oss av maten først. Jeg hevdet at det var vanlige folk som ble her i landet som reddet oss så noenlunde gjennom krigsårene og også den selvsagte ting at hvilken politisk oppfatning den enkelte hadde, ikke hadde noe å gjøre med hans innsats for landet.

Men så skrev jeg — selv om det er sant — en avslutning som nok ikke var bra:

— Knivstikkere, dynamittgutter og illgjerningsmenn har ikke æren for at befolkningen i landet vårt kom så noenlunde gjennom krigsårene og etterkrigsårene. —

Mer skal det ikke til.

Først ble jeg registrert/overvåket av kjendis fra krigsårene som i samarbeide med et halvgammelt kvinnfolk søkte opplysninger om min person. Dette ble selvsagt forsøkt gjennomført i dølgsmål, men om man under krigen drev illegalt arbeid mot tyskerne i denne stil, og enda har overlevd, — så måtte lykken ha vært bedre enn forstanden.

Derefter treffer man representant fra påtalemyndigheten. Påtalemyndighetens mann er kjen-

God nordmann

— Jeg synes ikke vi nordmenn er så fantastiske at det gjør så meget om det blir litt færre av oss.

Helsedirektør Torbjørn Mork i intervju med Aftenposten.

dis fra dagene etter at krigen var ferdig. Han gikk inn for dødsstraff, for lange fengselsstraffer og for å gjøre medlemskap i NS straffbart. Han fortsetter trakasseringen av de som ble rammet i landssvikoppgjøret og deres etterkommere. Han har et stort ansvar for den ulykke som ble bragt inn i titusener av norske hjem etter krigen.

Når han nå kommer på befarig er dette med tyngre, litt brede gammelmennsskritt, — men allikevel — — —.

Naturligvis er det best for parter om man legger det passerte på humorens alter. Men som før sagt, — den som er registrert/overvåket sitter med noen spørsmål.

Det første spørsmål man gjerne skulle ha svar på er om det er offentlig myndighet som er ute og går eller om det er privatpersoner man har med å gjøre. Hvor får man greie på det?

Om det er det siste som er tilfelle så har man vel med kriminelle personer å gjøre, og da kan man stå rådløs.

Dersom det er det offentlige som har tatt et utspill, vil man gjerne ha svar på om man er

registrert eller om man er overvåket. Jeg har en fornemmelse av at jeg er en farligere person dersom jeg overvåkes enn om jeg registreres. Hvor kan jeg gå for å få et svar på dette?

Jeg har som de fleste et ønske om å være en noenlunde brukbar samfunnsborger. Dersom man i myndighetenes øyne er så farlig at man må overvåkes, bør det gis beskjed om det. Det er da nærliggende å forandre seg litt. Om man fortsatt vil skrive artikler så kan man kanskje parfymere sine ord slik at man fra listen for overvåkede personer blir satt over på listen for de som er registrert. Hvordan skal man på greie på dette? Hva skal man gjøre for å ordne en slik sak?

Muligens vil de som overvåker/registrerer også kunne overbevise om at en bør slutte å skrive. Kanskje bør en selge skrivemaskinen og kjøpe frimerkesamling istedet, — for en hobby må man ha.

Men hvor skal en få greie på dette? Hvor henter man gode råd i en slik sak?

Bjørn Skundberg

Mot undergangen

Av Ola Furuseth

Herr redaktør!

Da jeg var ung og uerfaren ble det kastet på meg redaksjonen av et lite lokalblad, og noe måtte jeg fylle opp med. Jeg hadde nylig lest en bok som het «Djevelen ler» som jeg syntes passet, og tok en bit med i hvert nummer.

Og nå etter at de 150 vise menn på tinget har gitt tillatelse

til fosterdrap, til drap på liv som ikke har noen evne til å forsvare seg, da tror jeg nok at djevelen ler.

Han som drepte Torunn Finstad fikk 20 år, hun var jo voksen og kunne vel tildels forsvare seg. Men et ufødt foster kan jo ikke hamle opp med mordere, om det er moren eller andre som gjør inngrepet.

Så er det narkohaiene som er utpå for å lure i ungdommene narkotika. De er unge og nærmest vergeløse og blir fort avhengige av stoffene. Disse blir dyrere og dyrere etterhvert, som alt annet, og så må de rane banker for å få penger til stoffet. Om politiet satte inn alle narkomane, så ble det nok straks færre bankran...

Og ungdom som er blitt narkomane må vel regnes som underskudd — fra dem kommer det ikke sunne og friske tilskudd til befolkningen.

Så kommer det at de homoseksuelle skal bli godtatte som friske og sunne mennesker på likefot med de andre. Etter slike blir det heller ikke barn, så da tror jeg nok at djevelen ler igjen.

Under krigen tror jeg nok at mange av oss som var med fikk skrive under på at vi visste at enhver homoseksuell uten videre ble skutt, dersom de forløp seg.

Kloke hoder kan sikkert regne ut når vi går under som folk.
(Forts. side 8)

historieforskning.

Både arbeiderne på Langstranda og redaksjonen i «Folk og Land» burde ha krav på det.

Forsvaret må...

(forts. fra side 4)

den å få en varmtvannsbereder i proviantkjelleren.

Slike latterligheter bidrar i høy grad til å bryte ned troen på forsvaret.

Jeg mener at vi må øke bevilgningen til forsvaret, men om det skal ha noen hensikt må man avskaffe alt tåpelig byråkrati. Pengene skal gå til våpen og øvelser, ikke slenges vekk.

Ivar Larsen

Skjebne eller...

(forts. fra side 4)

ødelegge det er vel nærmest å betrakte som selvmord. Og det er vel nettopp følgene av dette feilgrep Europa lider under idag og sannsynligvis vil lide under i generasjoner frem i tiden. Churchill forsto det også etter at det var for sent, og han var kynisk nok til å gi uttrykk for det på den måten at han var kommet i skade for å ha slaktet feil gris. Og det var jo nettopp det Hitler trodde han ikke ville gjøre. Hadde Churchill innstilt krigen mot Tyskland og latt Hitler få frie hender østover hadde Europa i dag vært verdens mektigste enhet, som ikke var avhengig av hverken Amerika eller noen annen makt. Det hadde sikkert også vært en fordel for England.

Fr. Hansen

Cubanerne...

(forts. fra side 2)

i Luanda påpeker riktignok at kubanerne «har klart seg bra» i den angolesiske befolkning, men stikk i strid med den «gradvise tilbaketrekning» som Castro en rekke ganger har stilt i utsikt, er det kubanske engasjement økt, så vel militært som sivilt og administrativt.

Forklaringen er innlysende: Tross en nylig gjennomført offensiv mot «bander av kriminelle» — i det sørlige Angola mot UNITA og i det nordlige mot det som fortsatt er igjen av FNLA — er det bare i byene at kubanerne har klart å sikre MPLA-regimet. «Det er ingen tvil om», sier kildene i Luanda, «at hverken Savimbi eller Holden Roberto vil kunne holde sitt inntog i Luanda, men kubanerne og FAPLA, MPLAS hær, kan se fram til kanskje årtiers geriljakrig, og så lenge den pågår, fungerer ikke Angola som en samlet nasjon».

Et folk som...

(forts. fra side 1)

vei har greid å så tvil om og bryte ned de holdninger og livsmønstre som har båret det norske folk frem gjennom århundrer og dannet kjernen i hva vi kan kalle vår åndelige nasjonale integritet.

Alle krefter som stritter imot denne livsfarlige utvikling, hilser vi med håp og glede. Derfor sier vi nå også takk for hans ord til riksantikvar Stephan Tschudi-Madsen.

Frimann

Hyrdebrev...

(forts. fra side 5)

ning i «hele folket» er, mildt sagt, en overdrivelse. Det var ved det tidspunkt minst 40—50 000 innskrevne medlemmer i NS. Utenom disse var det atskillige flere tusener som, uten å bekjenne det offentlig, så med sympati på Quislings forsøk på å bygge opp en norsk statsmakt. Skal ikke disse hundretusener norske statsborgere regnes med til «folket»?

Etter å ha hørt «hyrdebrevet» opplest, samt prestens kommentar til samme, stilte jeg følgende spørsmål til ham: «Har ikke dere prester nå gjort dere til tjenere for krefter som dere ikke ønsker å tjene?» Hva han svarte, er av mindre betydning. De krefter som jeg den gang først og fremst hadde i tankene, var nettopp det hedenske diktatur (uten gåseøyne!) som i dag har underlagt seg hele Øst-Europa, og som står ved Norges grense i Øst-Finnmark. Ved et himlens under slapp Norge i 1945 å bli offer for de kreftene.

Det vil føre langt å behandle «hyrdebrevet»s virkninger innover i vårt eget folk. Men det er neppe for drøyt å si, at det i høy grad bidro til å nære det uforsonlige hat som har ført til så mye ond i de år som er gått siden den gang. Et hat som vil fortsette å forgifte sinnen så lenge den tilfeldige seierherres versjon av historien er enerådende i våre massemedia.

Forvrengt og...

(forts. fra side 2)

som mzisjonærer for Pinsevennes Ytre Misjon. Med andre ord representerer vi samlet to de-cenniers førstehånds kjennskap til land og folk. Spenningen var stor foran et nesten timelangt program i norsk TV. Den var avløst av en skuffelse som grenset til forbitelse en time senere: Maken til forvrengt og tendensiøst fremstilling! Det forekom oss at producer bevisst ville bygge opp bildet av et forferdelig militærdiktatur uten menneskelige trekk. Dvelingen ved de an-

givelige USA-trente spesialtroppene «Rangers» ble jo rette opp-takten til den gjennomgangsmethodien. Likeså glimtene fra Che Guevaras død og massakren i Cochabamba i 1973. At et land finner det nødvendig å spesial-trene tropper til bekjempelse av gerilja, vil de fleste forstå som kjenner litt til Latin-Amerika. Vi nordmenn virker nærmest hjernevasket til automatisk å se helteglorien rundt begrepet «gerilja». Få, om noen, er vel glorifisert som Che Guevara. Faktum er at han aldri nådde frem til bolivianernes hjerte. Hans resignerte dagbok forteller bare om få bolivianere som ble med ham. Resten av den lille troppeven kubanere, argentinerne og chilenerne. Om «1973-massakren» har bolivianere fra området der den fant sted fortalt om en episode som har svært få likhetspunkter med det som berettes i utenverdenen.

Den presentasjon vi fikk av grubearbeideres og bønderes kår, var skoleeksempler på bedømmelse av andres kår uten å ta hensyn til deres forutsetninger og bakgrunn. Og at det må være noe feilaktig eller underslått i realopplysningene, tør vel være klart når grubearbeiderhusmøner beklager at en daglønn på kr. 6,40 ikke er tilstrekkelig til mat, husleie, strøm, avdrag på TV-apparatet(!) osv. Bakgrunnen for bedømmelse av en 25 kvm leilighet er ikke norsk husbankstandard, men en landbefolkning som i uminnelige tider, lenge før gamle og nye undertrykkere fremsto, valgte å bygge husene sine knøttsmå og uten vindusglugger for å holde varmen inen og kulden ute. Bolivia er nesten håpløst underutviklet, og det har ikke det nåværende regime skylden for. Bakgrunnen for de syv år med stabilt styre under president Hugo Banzer er ca. 190 revolusjoner og maktskifter på vel 150 år. Hvorfor nevnes ikke i programmet arbeidervernlov av ny dato, sosiale trygder for stadig flere, utbygging av veinett, flyplasser m.m., helsetjenesten og undervisningssektoren (en tredjedel av BNP investeres i utdanning!). Vi rykker ikke ut for å forsvare diktaturet. Vi vil bare oppfordre NRK-team på reportasjeoppdrag i u-land om litt bedre balanse i skildringene, litt flere nyanser. Eller reiser en kanskje ut med ferdigskrevne manus i kofferten?

Eva Adolfsen. Helge Adolfsen Erling Andreassen Marita Andreassen. Reidar Vatne. Ingrid Vatne. Liv Aas. Ivar Aas.

PSYKIATRI OG ALKOHOLISME

Vi søker skriftlig kontakt med medisinsk sakkyndige på områdene psykiatri og alkoholisme som på frivillig basis kan gi råd og veiledning. Helst med NS-bakgrunn.

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN, Sosialtjenesten/Studiegruppen. Postboks 1806, 5011 Nordnes.

ØNSKER Å KJØPE

«Min kamp», 1. bind, i norsk oversettelse. Billett merket «151» til Folk og Lands ekspedisjon.

JEG ØNSKER Å KJØPE

tyske og norske nasjonalsosialistiske tidsskrifter fra tida 1933-45. Særlig ønskes kjøpt tidsskriftene «Deutscher Glaube», «NS-Monatshefte» og «Der Schulungsbrief», samt boken «Deutsche Gottschau» av Wilh. Hau-er. Billett merket «152» til Folk og Lands ekspedisjon.

STUDENT SØKER HYBEL

i Oslo fra slutten av august. Sikker betaler. Bill. mrk. 149 til Folk og Lands ekspedisjon.

FINNES DET EN SNILL

optimist (58-63 år) som vil glede en enke med et brev, så send noen ord til Bill. mrk. 150, Folk og Lands ekspedisjon. Diskresjon loves og ønskes.

BREVKONTAKT ØNSKES

med soldater som deltok i Skijegerkompaniet og Skijegerbataljonen på Louhi-fronten. — Diskr. Bill. mrk. «1927».

BOKEN

ANNONSE

DET STÅR SKREVET

kan bestilles fra A. I. Bru

Boks 924, Sentrum, Oslo 1

Kr. 57,- fritt tilsendt. Postgironr. 2 30 59 36

ANNONSE

FRIE FOLKEVALGTE SØKER

tillitsmenn/kvinner i alle kommuner

Program: En regjering av fagfolk uten partitilknytning.

Et Storting av mennesker med sunt folkevett som vil tjene sitt folk fremfor sine partier.

Henv.: FRIE FOLKEVALGTE, Boks 6882, St. Olavs plass, Oslo 1
Postgiro 2 21 25 38

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Beskyttelse . . .

(forts. fra side 4)

den norske offentlige mening — norsk presse, norsk rettsvesen, norsk politikk og norsk administrasjon — være like sterkt infisert med løgn som en havne-kneipe-hore kan være med syfilis!

Ideen om at vi er søkkrike, trass i 100 milliarder kroner i utenlandsgjeld, tyder på en slags stormannsgalskap som kan være en følge av en slik infeksjon.

Både blyantgeriljaen og vi som skriver under navn, er med på å stille preventiver til rådighet for dem som måtte ønske å beskytte seg mot løggen.

Men jeg har ofte inntrykk av, at de som leverer sine innlegg bak anonymitetens skjerm brett har lettest for å få en tallrik kundekrets. Det er rart med det. De fleste vil helst skaffe seg preventiver på en litt diskret måte!

Oscar Aall

Staten premierer

(forts. fra side 1)

Allerede den 25. februar 1935, for 43 år siden, skrev Gulbrand Lunde en artikkel i «Vestlandets avis som er fort-

satt høyaktuell. Det het her:

«Den understøttelsespolitikk som nå drives, virker i det hele ytterst uheldig. I stedet for å stimulere folk til arbeid, så opplæres folk likefrem til lediggang.

Det finnes mennesker idag som aldri har visst hva et ærlig arbeid er for noe. Til slutt går det inn i blodet på folk at de bare har å kreve og kreve, og at de har en slags rett til underhold uten å yte noe i stedet. I virkeligheten kan en ikke si at et friskt og arbeidsfør menneske har rett til underhold, dersom han ikke samtidig er villig til å yte arbeid til vederlag.»

Også Nasjonal Samling stilte krav, men de gjaldt fellesnyttens fremfor egennyttens:

Istedenfor egoisme krevde vi nestekjærlighet,

Istedenfor alles krav krevde vi offervilje av alle,

Istedenfor uinnskrenket frihet krevde vi ansvarsbevissthet,

Istedenfor kvinnens «frigjøring» krevde vi respekt for kvinnen,

Istedenfor kollektivhusholdning krevde vi vern om hjemmet,

Istedenfor hemningsløshet krevde vi et moralsk liv,

Istedenfor gudløshet krevde vi et kristent livssyn,

Istedenfor fedrelandsløs selviskhet krevde vi kjærlighet til land og folk,

Istedenfor partistrid krevde vi samarbeid,

Istedenfor ringeakt for øvrigheten krevde vi respekt for lov og rett,

Istedenfor klassekamp krevde vi ORDEN, RETTFERD og FRED.

Fra hverdagslivet

(forts. fra side 2)

de ofte ble vi fortalt av befolkningen som berettet om lignende episoder de hadde vært utsatt for. Flere av ofrene for disse handlingene ble så hårdt skadet at de tilbrakte flere dager på sykehus. Det er ikke fritt for at libaneserne er begynt å bli lei de syriske soldatene. Den syriske soldat er lite utdannet og svært brutal og skiller seg skarpt ut fra den libanesiske befolkningen som er hyggelig og hjelpsom. Likevel er svært mange libanesere enige om at de syriske soldatene har virket beroligende på situasjonen i landet, fordi det ellers ville rådet fullstendig kaos og i verste fall ført til splittelse av Libanon i to deler, en kristen og en muhammedansk del.

Det libaneserne nå ønsker mest av alt er fred og normale tilstander for landet sitt. Problemet med kristen og muhammedansk samarbeid synes å være begrenset til ekstremistene. Gjennomsnittslibaneseren lever sammen i harmoni.

Hendelser som viser at konflikten ikke kan forenkles til en konflikt mellom kristne og muhammedanere skjedde også mens vi var i Libanon. Disse hendelsene var konflikter mellom kristne grupperinger om hvem som skulle ha makten over de kristne områdene i landet. I Nord-Libanon ble sønnen til tidligere president Franjeh myrdet av falangistene. Dessuten ble hans kone, 3-årige datter samt ca. 3 mennesker til drept.

Som hevn for denne grusomme aksjonen stilte Franjeh det ultimatum at de menneskene som tilhørte falangistene i Nord-Libanon der Franjeh har makten måtte melde seg ut av gruppen og levere fra seg våpnene. Fristen for dette ble satt til utgangen av juni måned.

Dette var hovedgrunnen til at vi valgte å reise fra landet 10 dager før vi opprinnelig hadde tenkt å dra.

Når det gjaldt kamper der muhammedanere eller palestinere var innblandet forekom det ingen sådanne så lenge vi var i landet.

Vi tilbrakte flere dager på en privat badestrand i Beirut. Denne stranden ville før krigen ha vært full av turister, men nå var den nesten tom. Man så ikke noe til elendigheten som råder i landet når man først var sluppet innenfor murene som beskytter stranda. Likevel var det få skritt vi behøvde å ta utenfor dette området før vi igjen merket krigens herjinger og menneskenes uro.

Libaneserne er pessimistiske for fremtiden. De mener at det ikke bare er snakk om en intern løsning, men et supermaktspill hvor løsningen av palestina-problemet i Midt-Østen er den viktigste brikken i spillet for fred i Libanon. Så lenge dette problemet ikke er løst er Israel interessert i at landet er splittet.

Vi så svært lite til FN-soldatene som er stasjonert i Syd-Libanon. De libaneserne vi snakket med var positivt innstilt til fortsatt stasjonering av FN-soldatene. De mener at deres nærvær minsker faren for militær konfrontasjon og direkte israelsk inblanding og okkupasjon. Mens vi var i Libanon trakk Israel seg ut av områdene de hadde okkupert, men overlot områdene til falangistene og ikke som FN-resolusjonen krevde til de libanesiske myndigheter.

Vi reiste fra Beirut den 28. juni og allerede to dager etter brøt kampene løs igjen. Det var den bebudede hevnaksjonen som ble gjennomført og den utviklet seg til større stridigheter der syrerne også var innblandet.

Det var godt å komme hjem til det fredlige og regntunge Norge etter spente og urolige dager i det solfylte og eksplosive Libanon.

Nabih Raad,
født libanesiser nå norsk, student

Britt Raad,
norsk, student

«Støtteannonser» går bedre inn enn noen gang

De siste måneder har strømmen av «støtteannonser» vist en påfallende økning, slik at vi ikke kan kvittere for alle denne gang. Ha tålmodighet! Kvitteringen for ditt bidrag skal komme.

Denne gang kvitterer vi for i alt kr. 4 986,94 og sier hjertelig takk for denne hjelp til å overvinne den bøygen som heter stigende omkostninger!

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

P., Kjøllefjord 450,—	P., Tingvoll 60,—	T., Randaberg 60,—	Lotte, Lesja 150,—	D. H., Oslo 50,—
G., Tangstad 60,—	A., Hjørungavåg 50,—	S., Homstean 60,—	M., Brummunddal 75,—	R. M., Oslo 50,—
K., Tangstad 60,—	D., Torvikbukta 50,—	A., Porsgrunn 100,—	R., Ilseng 160,—	J. S., Oslo 62,50
H., Kolvereid 50,—	P., Høyanger 250,—	N., Skien 60,—	J., Tynset 100,—	M. S., Oslo 200,—
N. D., Leksvik 60,—	S., Akra 60,—	K., Miland 60,—	H., Våler i S. 60,—	Q. X., Oslo 100,—
J., Skatval 60,—	J., Nå 60,—	B., Revetal 60,—	J., Kongsvinger 50,—	L. H., Oslo 50,—
M., Kvål 100,—	B., Stavanger 60,—	J., Skoger 60,—	G., Feiring 50,—	R. B., Oslo 500,—
		K., Skoger 60,—	O., Haga 50,—	P. S., Oslo 100,—
		K., Drammen 50,—	H., Finstadbru 60,—	R. F., Oslo 50,—
		H., Røyken 110,—	R. C., Blommenholm 500,—	H. J., Oslo 50,—
		O., Krødern 160,—	E., Nesbru 60,—	O., Uppsala 64,94
		R., Raufoss 50,—	A. G., Oslo 75,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Er det forferdelig galt å mene det samme som «Folk og Land»?

En Hardanger-mann ved navn L. G. Alvsaker har tatt det meget verdifulle initiativ å starte en Rhodesia-Syd-Afrika-forening som skal arbeide for å spre en mer nøktern informasjon om forholdene i de to land enn hva som er vanlig i norsk massemedia, og for å endre den beklagelige politikk som går ut på å støtte og hjelpe alle mulige og umulige røde terrororganisasjoner i Afrika. Det foreningen ønsker og håper på, er en fredelig og balansert løsning på problemene i det sørlige Afrika, slik at også den hvite mann fortsatt kan få leve og eksistere i området. «Vi nordmenn snakker om vår sorte bror og glemmer at vi også har en hvit bror — under de samme himmelstrøk», skriver Alvsaker i en artikkel i Morgenbladet.

Såvidt vi kan se, står Rhodesia/Syd-Afrika-foreningen nesten nøyaktig for det samme syn på utviklingen som «Folk og Land» har vært talsmann for gjennom flere år, og vi sendte derfor Alvsaker noen nummer av vår avis. Av artikkelen i Morgenbladet fremgår det at han er dypt sjokkert over dette og hevder at det må være provokatører som har vært ute for å sverte hans forening ved å antyde at den mener det samme som vår avis. Han hevder at så ikke er tilfelle og prøver å vise at det er en avgrunn mellom hans og våre synspunkter. Vi synes det er lite overbevisende all den stund resten av hans artikkel like gjerne kunne stått som en utenriksleder hos oss.

Til slutt et samvittighets spørsmål til Alvsaker: Skjønner han ikke at han ved sin måte å skrive på er med på å diskriminere en lenge forfulgt befolkningsgruppe og bidrar til den svartmaling som har vært grundig nok utført fra før?

Het sommer

Unge journalister har fått innpass i norske ukeblad og dags-aviser.

De avløser ensporede pressefolk som siden 1945 har hjernevasket store deler av det norske folk ved hets og løgnaktige beretninger fra okkupasjonstiden og årene etterpå.

I august måned har vi opplevet en strøm av artikler, intervjuer og reportasjer som gir s a n n h e t e n fra denne tid.

Det er de nye, unge redaksjons-krefter som tvinger frem ytringer norsk presse i alle år etter okkupasjonen har underslått.

Reaksjonen er ikke uteblitt.

Livende redd for i fremtiden å bli stillet ansvarlig for rettsbrudd, tortur og masseutplyndring står gamle kjendiser fra «rettsoppgjøret» frem og bedyrer sin uskyld.

Lang trykningstid gjør at «Folk og Land» først i neste nummer kan bringe omtale og kommentar fra siste tids «hvitvask» og «svartmaling» i norsk presse.

Ord for dagen

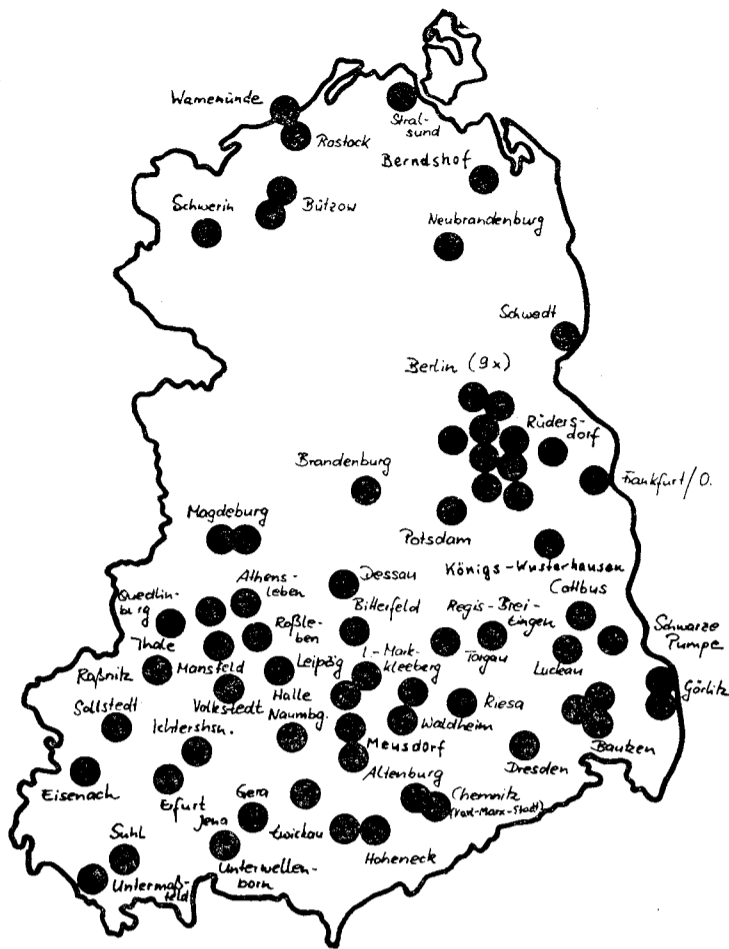
«Mer synd er det faktisk på de gamle landssvikdømte, rettsoppgjørets ofre.

I alle år har de ventet på oppreisningen. På at den offentlige mening skal snu, og vende seg til dem med en beklagelse: Unnskyld, vi trodde dengang dere var ynkelige forrædere, vi ser nå at dere var mennesker med en annen politisk mening... De fornuftige av de dømte fra 1945 ønsker seg bare dette før de dør: At det skal fastslås at om de tok feil, så var det ut fra aktverdige, politiske og ikke kriminelle, motiver.

Antakelig vil de oppnå dette. Det vil si, noen unnskyldning kommer aldri, ting skjer ikke på den måten. Men gradvis vil opinionen kante og de foraktelige fra 1945 stå som de — ikke helt uinteressante — menneskene som mente noe annet i åra forut.»

Hans Fredrik Dahl i Dagbladet (9/8)

Østtyske «gjestehus»

Vi trodde det var et turistkart net som en oversikt over særlig egne gjestehus som ville gi fred over Øst-Tyskland. Med de svarte sirkler innteg- og hvile under en feriefærd i

DDR. Tidsnok oppdaget vi feiltagelsen. Heldigvis. De mørklagte sirkler angir nok Øst-Tysklands gjestehus, men skulle vi ta inn på noen av dem ville de neppe gitt oss fred og hvile.

Særegne er de heller ikke. I hvert fall ikke i land som er kommet under den Sovjet-Russiske støvel.

Kartet viser oss nemlig den uhorvelige mengde fengsler og konsentrasjonsleirer som nå er anlagt i «folkerepublikken».

Hvor tusener av frihetselskende tyskere daglig blir lemlestet under tortur på grunn av sin tro og overbevisning, etter fluktforsøk til Vest-Tyskland eller for å ha søkt myndighetene om et pass til liv i frihet.

Et oppsiktsvekkende kart, selv for oss som fikk føling med de mange norske konsentrasjonsleirer etter okkupasjonen.

Også våre leirer var anlagt og drevet i god forståelse med herrene i Kreml, slik «gjestehus» i alle Sovjet-Russlands slavestater blir det. Nå er de norske konsentrasjonsleirer utslettet. For tid og evighet?

Neppe hvis statsminister Nordli fortsatt får spille sin rolle som Nygaardsvolds gjenferd under behandlingen av våre forsvars- og utenrikspolitiske affærer.

Likevel ble han dømt for landssvik!

«Bevares for en ruvende skikkelse han var, David Monrad Johansen, nå også månedens komponist. Han preget alt og alle han kom i kontakt med — det ble mange i hans mangedårige liv. Han var både temperamentsfull og øm, han var vår og stolt, en høyreist person som ikke uten grunn ble karakterisert som en høvdingskikkelse i norsk kulturliv.

Han var norsk i sinn og holdning. Dermed ikke sagt at han dyrket de snevre landegrensener. Han hadde åpent sinn også for det som rørte seg i tiden. Han forstod og oppfattet «signalene» utenfra. Likevel var det det rot-ekte norske som preget hans kunstneriske virke.

I 1929 — da hans mektige «Voluspå» (for kor og orkester) ble uroppført — holdt Erik Werenskiold en tale for komponisten, hvor han karakteriserte Monrad Johansen som «en trollmann». Han var det!

Han skrev trolsk musikk og dyrket naturmystikk (slik han gav uttrykk for det i sitt fine orkesterdikt «Pan» (etter Knut Hamsuns roman). Vi møter naturmystikken også i hans klaver-suiter «Fra Gudbrandsdalen» og «Nordlandsbilder».

Selv var han en stor Grieg-beundrer. Han skrev også en ruvende Grieg-biografi. At Griegs kunst betydde mye for ham er hevet over tvil.

David Monrad Johansen var en ener, hans kunst vil leve i våre sinn så lenge toner vil bety noe.

Store ord det er dekning for.»

Det er Kjell Bækkelund som skriver dette. I «Verdens Gang» den 9. mai 1978. Denne gang i bot og tap av almen aktelse for landssvik?

For David Monrad Johansen var virkelig en høvdingskikkelse. og sant nok: Han var norsk i sinn og holdning. Men undrer det ikke mange at David Monrad Johansen like- vel, til tross for sin rotnorske

holdning, måtte tåle 5 ½ års tvangsarbeide, flere tusen kroner i bot og tap av almen aktelse for landssvik? Oss undrer det ikke. For sammen med David Monrad Johansen satt det titusener kvinner og menn av samme støpning i norske konsentrasjonsleirer etter okkupasjonen. Dømt for sin innerlige kjærlighet til fædrelandet.

Mot undergangen

(forts. fra side 6)

Det er kanskje derfor myndighetene drar inn pakistanere, vietnamesere o. a. Det er vel en major Sagen som skrev: «Norgesveldets endelige undergang».

Det parti som ødela vårt forsvar, som ville ha oss inn i EF, som har ført oss mot konkurs, det sitter fremdeles med makten. Det var vel på tide at det kommer et jordskjelv og rister vekk — «samfunnslusa» — og «fanten med spikersuppa».

Men djevelen ler...

Ola Furuseth

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo